

Nr 95.

Av herr Näslund m. fl., om ökat anslag till bidrag till skogsvårdsstyrelsernas verksamhet m. m.

Det beslut, som fattades vid 1946 års riksdag, lade grunden till en reformering av skogsvårdsstyrelsernas organisation och verksamhet. Därvid åsyftades icke endast en utökning av dessa organs arbete för höjandet av de enskilda skogarnas produktion utan även en stabilisering av det ekonomiska underlaget för denna verksamhet.

Skogsvårdsstyrelseutredningen hade framlagt ett s. k. normalprogram såsom riktlinje för skogsvårdsverksamheten under den närmaste framtiden. Av vissa hänsyn ansågo emellertid statsmakterna en viss nedskärning av detta program vara nödvändig. Riksdagsbeslutet innebar att organisationen och medelsanvisningen tills vidare skulle byggas på ett genomförande till 65 % av normalprogrammet. Vid riksdagsbehandlingen saknades emellertid icke röster för att man till en början borde räkna med normalprogrammets genomförande upp till 75 %.

Riksdagens revisorer ha under sitt senaste verksamhetsår företagit närmare undersökningar av skogsvårdsstyrelsernas verksamhet och återuppbyggnadsarbetet å de enskilda skogarna, varom de i sin berättelse anfört följande:

»Frågan om restaureringsarbetet i skogarna har nyligen varit föremål för bedömning av 1944 års skogsvårdsstyrelseutredning, som låtit utarbeta ett normalprogram för styrelsernas verksamhet. Av ekonomiska skäl har programmet sedermera enligt beslut av 1946 års riksdag reducerats till 65 %. Såsom av föregående redogörelse framgår, har emellertid ej ens det reducerade normalprogrammet kommit till utförande i vad gäller skogsodlingsarbetet. Revisorerna kunna icke finna annat än att den ytterligare fördröjning av återuppbyggnadsarbetet inom skogarna, som orsakats härav, måste medföra betänkliga följder.

Skogsprodukternas vitala betydelse ur nationalekonomisk synpunkt har varit särskilt framträdande under de gångna krigsåren och har kommit att ytterligare accentueras i nuvarande läge, då vårt land huvudsakligen med dessa produkter som bytesvara kan tillföras oundgängliga förnödenheter. Reproduktionsarbetet bör därför ägnas den största uppmärksamhet från såväl statens som de enskilda skogsägarnas sida och bör enligt revisorernas mening ej få utsträckas över längre tid än som kan finnas nödig med hänsyn till förutsättningarna för åtgärdernas genomförande.

Mot bakgrunden av det anförda måste revisorerna ifrågasätta, om det ur

det allmännas synpunkt kan anses försvarligt, att stora arealer skogsmarker under så lång tid som det reducerade normalprogrammet förutsätter få ligga helt eller delvis outnyttjade, helst som betydande delar av kalmarkerna efter lämplig behandling kunna bli högproducerande.»

Revisorerna framhålla vidare, att det kan ifrågasättas, om skogsvårdsstyrelserna hittills förfogat över tillräckliga medel för att kunna bedriva sin verksamhet på ett effektivt sätt. Sålunda har det konstaterats, att det normalstatförslag för skogsvårdsstyrelsernas omkostnader, som fastställdes av 1946 års riksdag och som i huvudsak legat till grund för medelstildelningen för budgetåret 1947/48, är baserat på kostnadsberäkningar utförda av 1944 års skogsvårdsstyrelseutredning. Sedan dessa kostnadsberäkningar utfördes ha betydande höjningar av arvoden och traktamenten ägt rum utan att staterna blivit i motsvarande mån uppräknade. Därjämte ha revisorerna ansett det böra övervägas, huruvida ej en förskjutning beträffande arbetsuppgifterna bör ske såtillvida, att propaganda och undervisningsverksamhet få intaga en mera framträdande plats på skogsvårdsstyrelsernas arbetsprogram än hittills varit fallet.

Det belopp som departementschefen föreslagit under anslagstiteln »Bidrag till skogsvårdsstyrelsernas verksamhet» skulle för skogsvårdsstyrelsernas verksamhet innebära en minskning av antalet förrättningsdagar med 40 000, motsvarande en begränsning av verksamheten från 65 till 55 % av normalprogrammet. Departementschefen har såsom motiv för denna anslagsbegränsning förklarat, att verksamhet som icke är av omedelbart produktionsfrämjande natur måste i första hand bli föremål för en strängt restriktiv prövning vad utgifterna beträffar. Vi kunna icke finna denna argumentering bärande eller ansluta oss till det i Kungl. Maj:ts proposition framställda förslaget om nedskärning av detta anslag.

Skogsstyrelsens hemställan att här ifrågavarande anslag för budgetåret 1948/49 måtte uppföras med ett i runt tal till 10 146 000 kronor förhöjt belopp synes innebära en uppräkning till en mera aktuell prisnivå av det till 65 % reducerade normalprogrammets kostnader. Det är enligt vår mening icke försvarligt att genom en minskning av detta anslag omöjliggöra för skogsvårdsstyrelserna att genomföra sitt arbetsprogram i en omfattning som understiger detta procenttal.

Departementschefen har på s. 204 i propositionen påpekat skäligheten av att en viss höjning av biträdestaxorna vidtoges för att såmedelst skaffa skogsvårdsstyrelserna någon höjning av inkomsterna. Vi motsätta oss icke en sådan höjning men vilja anföra, att den höjning av skogsvårdsstyrelsernas inkomster, som därigenom kan åstadkommas, synes komma väl till pass för bestridandet av de ökade utgifter för personalens resor, som torde bli följderna av den väntade höjningen av skatten på bensin eller motorfordon.

Med hänvisning till vad här ovan anförts hemställa vi därför,

att riksdagen måtte

1) till Skogsvård m. m.: Bidrag till skogsvårdsstyrelsernas verksamhet för budgetåret 1948/49 anvisa ett reservationsanslag av 10 146 000 kronor;

2) medgiva att inestående skogsavgiftsmedel må anlitas till bestridande av kostnaderna för gallrings- och stämpelkursur.

Stockholm den 21 januari 1948.

P. J. Näslund.

Wilh. Annér.

Gust. Sundelin.

Emil Petersson.
